

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **E. K. A.**, narozen ...
evidenční číslo ...
státní příslušnost Marocké království, toho času pobytem v
Pobytovém středisku H., N. K. 269/5, H., D. S.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. července 2017, č. j. OAM-304/ZA-ZA11-HA11-2017, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž uvedl, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen také „ČR“) byl zkrácen na svých právech. Namítal, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, neboť nepřihlédl k okolnostem daného případu, ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nepřihlézel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, a ustanovení § 14 zákona o azylu, neboť v jeho případě jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu.
3. Žalobce uvedl, že podal žádost o mezinárodní ochranu z důvodu, že má v ČR partnerku, se kterou čeká rodinu. V ČR má také bratra a chce zde pracovat. Na území ČR je od roku 1998, měl zde trvalý pobyt a pracoval. Z jakého důvodu pozbyl pobytové oprávnění, neví, neboť žádné rozhodnutí správního orgánu neobdržel. Dále uvedl, že rozumí dobře česky a je zde plně integrován, Českou republiku považuje za svůj domov. Návrat do vlasti by pro něj měl silně negativní dopad, a to ve všech oblastech jeho života, vycestování by bylo zásahem do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce zopakoval, že přes jeho žádosti mu nebylo doručeno žádné rozhodnutí o ukončení pobytu v ČR. Nezbylo mu tak, než požádat o mezinárodní ochranu.
4. Dále konstatoval, že nemá důvěru v právo a spravedlivý proces v Maroku, neboť zde dochází k porušování lidských práv. V souvislosti s tím odkázal na zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu lidských práv za rok 2016. Dle ní se bezpečnostní síly v zemi příležitostně dopouštějí porušování lidských práv, včetně týrání ve vazbě. Soudnictví nemá úplnou nezávislost a někdy dochází k popření práva žalovaného na spravedlivý veřejný proces. Domácí a mezinárodní nevládní organizace tvrdí, že existují političtí vězni, i když vláda tvrdí, že se jedná o osoby obviněné z trestných činů. Nadále probíhá obchodování s lidmi a dětská práce, zejména v neformálním sektoru. V rozporu s ústavou orgány vstupovaly do domovů bez soudního oprávnění, sledovaly bez oprávnění osobní pohyb a soukromou komunikaci, a to včetně e-mailu, textových zpráv nebo jiných digitálních komunikací, které mají zůstat soukromé.
5. Závěrem tak žalobce shrnul, že chce dál pobývat v České republice, neboť nemá důvěru v právo a spravedlnost v zemi původu.
6. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil pro jeho nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a účelovou. Žalobcem popsanou osobní a rodinnou situaci vzal v úvahu při vydání napadeného rozhodnutí a na stranách 3 - 5 podrobně vysvětlil, proč z těchto důvodů není možné žalobci udělit azyl podle ustanovení § 12 zákona o azylu. To ostatně ani žalobce v žalobě nenapadá. Je však přesvědčen, že mu právě z těchto důvodů měl být udělen azyl humanitární podle ustanovení § 14 zákona o azylu. K tomu žalovaný sdělil, že na straně 6 napadeného rozhodnutí učinil správní úvahu, ve které podrobně vysvětlil, proč není možné humanitární azyl žalobci udělit. Žalobcem sdělené důvody ohledně jeho rodinného stavu vzal žalovaný dokonce v úvahu i při posuzování možnosti udělit mu doplňkovou ochranu podle ustanovení § 14a zákona o azylu, avšak ani zde neshledal žádné důvody

pro její udělení, což řádně vyložil na stranách 6 – 10. Ani to však žalobce v žalobě nijak nerozporuje, proto se žalovaný k otázce možného udělení či neudělení doplňkové ochrany více nevyjádřil.

8. Žalovaný dále uvedl, že ve správním řízení žalobce neuvedl, že nemá důvěru v právo a spravedlivý proces v Maroku, neboť zde dochází k porušování lidských práv, přičemž cituje ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu lidských práv za rok 2016 ze dne 3. března 2017. K tomu uvedl, že rozhodující pro vydání rozhodnutí je stav ke dni vydání předmětného rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že to je právě žadatel (žalobce), kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. Pokud tedy žalobce v průběhu řízení tyto skutečnosti netvrdil, nelze se jejich posouzení domáhat až nyní - u soudu.
9. Nad rámec toho žalovaný konstatoval, že nechápe, jak s případem žalobce souvisí v žalobě uváděné týrání ve vazbě či stíhání z politických důvodů, když žalobce o žádném trestním stíhání své osoby či stíhání jeho politické angažovanosti v Maroku nehovořil, a proč se v souvislosti se svou osobou obává dětské práce či obchodování s lidmi.
10. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný s tímto postupem krajského soudu výslovně souhlasil a žalobce na výzvu krajského soudu obsahující řádné poučení nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem.
12. V přezkumném řízení soud ověřil z obsahu správního spisu následující rozhodné skutečnosti. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 22. 4. 2017. Dne 26. 4. 2017 byl se žalobcem proveden pohovor za přítomnosti tlumočníka do jazyka arabského. Žalobce žil až do roku 1997 ve svém rodném městě Mohammedia poblíž Casablanky. Důvodem, pro který vycestoval z vlasti, byla skutečnost, že jeho starší bratr přijel do České republiky již dříve a měl zde rodinu a děti. Žalobce dále popsal, do jakých zemí v průběhu svého pobytu v České republice v průběhu let vycestoval a jak se tam živil. Není si vědom, z jakého důvodu mu bylo v březnu 2017 ukončeno povolení k pobytu na území České republiky. Žalobce uvedl, že důvodem pro podání žádosti o azyl je skutečnost, že má v České republice přítelkyni, která je s ním těhotná. Uvedl její jméno, přesnou adresu však neznal, stejně tak stadium jejího těhotenství. V Maroku je ženatý, jeho manželka žije v Maroku. Ve své vlasti žádné potíže neměl. K dotazu správního orgánu opakovaně uváděl, že o mezinárodní ochranu požádal kvůli své těhotné přítelkyni a kvůli práci, protože v České republice žije jeho bratr a on by zde chtěl také pracovat a pomáhat rodině. Výslovně konstatoval, že žádné jiné důvody jej k podání žádosti o azyl nevedou.
13. Součástí správního spisu jsou rovněž žalovaným obstarané informace ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Maroku, konkrétně se jedná o Zprávu Freedom House „Svoboda ve světě 2016 – Maroko“ ze dne 29. 6. 2016, Výroční zprávu Human Rights Watch 2017 – Maroko ze dne 12. 1. 2017, Výroční zprávu Amnesty International 2017 – Maroko ze dne 22. 2. 2017, Zprávu Ministerstva zahraničí

USA o dodržování lidských práv v Maroku za rok 2016 ze dne 3. 3. 2017 a Informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 20. 6. 2017 č. j. 106584/2017-LPTP. Ve správním spise je také založeno Závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince ze dne 24. 3. 2017, ev. č. ZS34436.

14. Žalobce využil možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí (ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu), k věci již nic dalšího nedodal.
15. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci, který nikterak nerozporuje ani žalobce v žalobě, poté dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.
16. Především, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
17. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
18. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
19. Závěry správního orgánu, že žalobci není na místě udělit azyl dle § 12 zákona o azylu, žalobce nikterak nerozporoval. Krajský soud je tedy ani nemohl, vázán zásadou dispoziční (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakkoliv přezkoumávat, proto na ně pouze ve stručnosti odkazuje. Totéž lze konstatovat ohledně závěrů správního orgánu týkajících se neudělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 zákona o azylu. Rovněž tyto závěry nebyly žalobcem zpochybněny.
20. Žalobce totiž vytýkal správnímu orgánu zejména to, že nesprávně posoudil důvody pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Podle něho, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
21. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, žalobce se jeho udělení v průběhu správního řízení výslovně nedomáhal, a samotné udělení je tak zcela na volné úvaze správního orgánu. Rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena

pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

22. K humanitárnímu azylu se opakovaně vyjadřoval ve své judikatuře rovněž Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat např. na jeho rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, v němž se uvádí: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu*“.
23. Žalovaný se problematikou humanitárního azylu zabýval na str. 6 napadeného rozhodnutí. V rámci své úvahy hodnotil zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce, přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. V souvislosti s tím rovněž přílehavě poznamenal, že v průběhu správního řízení se žalobce udělení humanitárního azylu nedomáhal.
24. Teprve v žalobě přišel s tvrzením, že v jeho případě existují důvody hodné zvláštního zřetele odůvodňující udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Ty ale nespatořoval v žádných nových skutečnostech, které by v průběhu správního řízení neuvedl. Naopak. V souvislosti s tím znovu toliko zopakoval, jak dlouho již na území České republiky pobývá, že je zde integrován, má zde bratra a přítelkyni, se kterou čeká potomka. Tato fakta ale měl žalovaný při svých úvahách o naplnění zákonných podmínek pro udělení humanitárního azylu na vědomí a hodnotil je. Ve shodě s ním je rovněž krajský soud toho názoru, že tyto skutečnosti důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu, jakož i ve smyslu shora citované judikatury, nepředstavují.
25. Krajský soud navíc nemohl přehlédnout, že tvrzení žalobce, že má v České republice přítelkyni, se kterou čeká rodinu, zůstalo ve zcela nepodložené rovině. Žalobce sice tuto osobu při pohovoru identifikoval jménem a příjmením, ale to bylo vše, např. její adresu již neznal. V době pohovoru měl jejich vztah trvat dva měsíce s tím, že mu zhruba měsíc před tím přítelkyně oznámila, že je těhotná. Stadium těhotenství mu známo nebylo. Je s podivem, že při sepisu žaloby, tedy zhruba tři a půl měsíce po pohovoru, nebyl žalobce schopen uvedenou informaci jakkoliv rozvinout. Tvrdil pořád to samé, tedy pouze to, že má přítelkyni, s níž čeká dítě. Pokud by tomu tak skutečně bylo, bylo by lze po rozumu předpokládat, že po uvedené době by mohl být žalobce podstatně konkrétnější. Tedy pokud by se jednalo skutečně o vážný vztah a jeho přítelkyně s ním byla těhotná, mohl podrobněji popsat, jak se tento vztah vyvíjí, jaké jsou jejich společné plány, znal by další podrobnosti o těhotenství partnerky apod. Nic takového ovšem žalobce neučinil. Přitom to bylo v jeho zájmu, vždyť v existenci daného partnerského vztahu a v těhotenství partnerky spatřoval v podstatě stěžejní důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení humanitárního azylu. Pokud by se jednalo o tak vážný vztah, jak tvrdí žalobce, je rovněž s podivem, že žalobce po celou dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany až

doposud pobývá v pobytových střediscích. Ostatně, dnes by již dítě žalobce mělo být dávno na světě. Tedy bylo by možno očekávat, že by tuto skutečnost žalobce soudu oznámil včetně dalších skutečností s tím spojených, aby svoji stěžejní žalobní námitku a hlavní důvod, pro který podal žádost o mezinárodní ochranu, podpořil. Ani to se však nestalo. Krajský soud tedy uzavírá, že uvedené žalobcovo tvrzení nejenže nebylo nijak prokázáno (a důkazní břemeno ohledně této skutečnosti leží výhradně na žalobci), ale s ohledem na shora uvedené je považuje dokonce za nevěrohodné a účelové, ve shodě se žalovaným.

26. Stejně tak žalobce ani v průběhu správního řízení ani v žalobě blíže nekonkretizoval svůj vztah k bratrovi. Z ničeho nevyplývalo, že by spolu byli v bližším kontaktu nebo na sebe měli užší vazbu, a to ani po dobu, kdy žalobce pobýval na území České republiky. Tu navíc velmi často opouštěl a i po dobu mnoha měsíců žil v jiných státech.
27. Krajský soud má tedy za to, že žalovaný v rámci správního uvážení v otázce naplnění zákonných podmínek pro udělení humanitárního azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem, jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.
28. Pokud jde o žalobcem zmíněné porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v případě jeho nuceného návratu do země původu, pak touto otázkou se žalovaný zabýval (a to zcela přílehavě) v souvislosti s přezkumem zákonných podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu na str. 9 až 10. A to dle krajského soudu velmi podrobně a pečlivě. Na skutkové a právní závěry žalovaného ohledně této problematiky tedy krajský soud plně odkazuje, shledává je správnými a zákonnými, a z toho důvodu se s nimi ztotožňuje.
29. V druhé části žaloby přišel žalobce s tvrzeními, která do té doby ve správním řízení nevznsl. Tedy že nemá důvěru v právo a spravedlivý proces v Maroku, že v Maroku existují političtí vězni, že tam bují obchodování s lidmi a dětská práce a že je porušována domovní svoboda a listovní tajemství, jak je podrobně popsáno v části II. tohoto rozsudku.
30. Nutno podotknout, že z obsahu žaloby není zcela zřejmé, v souvislosti s jakou problematikou řešenou žalovaným v napadeném rozhodnutí a v souvislosti s jakými právními instituty vymezenými zákonem o azylu umožňujícími poskytnutí mezinárodní ochrany žalobce tato tvrzení vznesl. Neudělení azylu dle jeho § 12 či neudělení azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 či neudělení humanitárního azylu dle § 14 či neudělení doplňkové ochrany dle § 14a či neudělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b ? Krajský soud připomíná, že žalobce v žalobě namítal ohledně zákona o azylu toliko porušení jeho § 14. Z podstaty uvedených tvrzení a v kontextu s ostatními částmi žaloby je krajský soud toho názoru, že tato žalobní námitka by se zřejmě měla vztahovat zejména k problematice důvodů pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu.
31. Nicméně hledání detailní odpovědi na danou otázku nepovažuje soud za nutné a potřebné. Ať už by totiž žalobce vztáhnul uvedená tvrzení k jakémukoliv ze shora vymezených právních institutů, nejedná se o tvrzení relevantní pro naplnění zákonných podmínek kteréhokoliv z nich. A to z důvodu, že žalobce vůbec nekonkretizoval, jak by se uvedené výtky ohledně porušování práv a svobod v Marockém království měly dotýkat právě jeho. Ani v průběhu správního řízení a ani v žalobě totiž neuvedl, že by měl před svým odchodem ze země původu, ale ani kdykoliv poté, co Maroko navštívil a

pobýval tam (např. několik měsíců před a po úmrtí jeho otce na přelomu let 2016 a 2017), jakékoliv problémy se státními orgány, a to ať už s orgány moci výkonné (policie, armáda, orgány veřejné správy) nebo s orgány moci soudní. Že by mu byla v Maroku některá z jeho práv upírána či se jich nemohl domoci. Žalobce rovněž netvrdil, že by se účastnil aktivně např. politického života v zemi, resp. že by v důsledku toho naplňoval status politického vězně. Nebo že by mu v Maroku, ať už z jakéhokoliv důvodu, hrozil nějaký soudní proces nebo vězení. Nebo že by (s ohledem na shora uvedená tvrzení) u něj někdy v minulosti došlo v zemi původu k porušení domovní svobody, svobody soukromí či poštovního nebo listovního tajemství. Už vůbec se pak žalobce není schopná dotknout jím namítaná existence dětské práce v Maroku.

32. Žalobcova tvrzení jsou tedy jednak zcela obecné povahy a navíc vyznívají znovu nevěrohodným a účelovým dojmem. Proč by tak zásadní výhrady k zemi jeho původu nezazněly z úst žalobce již ve správním řízení, pokud by se jej skutečně dotýkaly a dopadaly na něj? K opakovaným dotazům vždy sdělil, že důvodem azylu je toliko partnerský vztah v České republice, těhotenství jeho přítelkyně, pobyt bratra v České republice a snaha začít zde pracovat. A znovu výslovně opakoval, že jiné důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu na jeho straně neexistují.
33. Krajskému soudu proto nezbývá, než ve stejné míře obecnosti konstatovat, že po přezkoumání napadeného rozhodnutí dopěl k závěru, že k závěrům žalovaného ohledně neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu (viz str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí) ani k závěrům ohledně neudělení azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 téhož zákona (viz str. 30 až 31 napadeného rozhodnutí) nemá žádných výhrad a považuje je za správné a v souladu se zákonem. Pokud jde o závěry žalovaného ohledně neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, k těm se již krajský soud v podrobnostech vyjádřil shora.
34. Pokud jde o doplňkovou ochranu dle § 14a a doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny dle § 14b téhož zákona, konstatuje krajský soud následující:
35. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
36. Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové

ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci, předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

37. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel z výpovědi žalobce při pohovoru, z informací získaných v průběhu správního řízení, přičemž se jednalo aktuální informace z roku 2016, s nimiž byl žalobce seznámen dne 13. 7. 2017. Mimochodem žalovaný vycházel rovněž z obsahu Zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Maroku za rok 2016 ze dne 3. 3. 2017, které se dovolával a na níž v žalobě odkazoval žalobce.
38. Použité informace tak lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a způsobilé k posouzení, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Ostatně, nic takového netvrdil k výslovným dotazům při pohovoru dne 26. 4. 2017 ani žalobce.
39. A s žádnými jinými relevantními tvrzeními vztahujícími se v tomto směru k jeho osobě nepřišel ani v žalobě (viz shora). Krajský soud proto po zhodnocení výpovědi žalobce při pohovoru, posouzení doby a hlavního motivu jeho odchodu z vlasti, důvodů a okamžiku podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle 14a odst. 2 zákona o azylu.
40. Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
41. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle něhož „je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo

jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“

42. Krajský soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
43. náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Z obsahu soudního spisu je však patrné, že žalovanému žádné náklady v řízení před soudem nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 6. dubna 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce